

Svirp til øret, fryd til øjet

Årets Cirkusrevy har både bidsk satire og uforpligtende humor i en scenisk indramning, der er den smukkeste og mest elegante i mange år.

HENRIK LYDING

henrik.lyding@jp.dk

REVY

CIRKUSREVYEN 2018

Tekster: Carl-Erik Sørensen, Vase&Fuglsang m.fl.

Scenografi: Niels Secher

Kapelmester: James Price

Iscenesættelse: Lisbet Dahl

Varighed: To timer og 15 minutter

Til den 31. august, samt 5.-9. september i Aalborg.

FEM STJERNER

Om Cirkusrevyen bliver sommerens bedste, ved vi af gode grunde ikke. Revysæsonen er jo lige begyndt. Men en ting ved vi. Sommer efter sommer udstråler Bakke-revynen topprofessionel generøsitet.

Tag nu bare den sceniske indfatning af revyen. Scenografen Niels Sechers dekorationer må være sæsonens smukkeste. Store, lette portaler præsenterer os for kaskader af fabulerende billedprojektioner, der præcist definerer det enkelte nummers egenart. Fra fragmenter af malerier, flydende lava og grafik til solskinsmættet Strandvejsidyl. Sikke en blændende skaberkraft, flot suppleret med James Prices altid medrivende musik og koreografen René Vinthers mere visuelt end koreografisk interessante to danseindslag – samurai-krigere og senere grå skikkelser med funklende lysstofrør. Numre der blot skal glæde øjet – og det gør de, lige som Michael Nøhrs svale og elegante

kostumepragt.

Men en revy er jo først og fremmest tekster. Indtil pausen holder Cirkusrevyen sig på de pæne pigers sikre grund. Grinene er, med en enkelt markant undtagelse, lune og traditionelle. Niels Ellegaard og Henrik Lykkegaard som voksne kæmpebabyer, Lykkegaard som violinkongen André Rieu – figur og hår sjovere end teksten – og Ulf Pilgaard som overvintret 68-hippie på smertelindrende cannabis på plejehjemmet. Pilgaard forgylder ikke overraskende den glimrende tekst. Nej, overraskelsen gælder revyens debutant, Amalie Dollerup. Ubarmhjertigt udstiller hun politikerens Sophie Løhde – ”Jeg slår, til det begynder at bløde! – og i anden del er hun lige så skarp som møgirriterende curlingpige. Sikke en debut!

Den bidske satire kommer efter pausen. Lisbet Dahl vælter salen som en træt Lars Løkke, der gør status over en regeringsperiode, hvor intet løkkedes! Vi får Henrik Lykkegaard som Putin, der på det skønneste cirkusrussisk sammenligner sig selv med Løkke og Trump. Og Trump selv møder vi i galningepardans med Kim Jong-Un, efterfulgt af Niels Ellegaard som en lun Peter Aalbæk: ”Et klask i røven er jo bare et skulderklap, der falder lidt lavt!”

Men skarpest er Ulf Pilgaard som rigmanden, der frygter for ghetto-udrensning på Strandvejen. Afleveret med det henkastede underspil og den slentrende eftertænksomhed, der er Pilgaards unikke talent. Og så ender vi ellers med en overdådig hyldest til Dansktoppens 50 års jubilæum. Med Bamse, Peter Belli, Birthe Kjær – den ene kærlige parodi efter den anden.

Den bedste Cirkusrevy? Nej, det er det ikke. Men den lækreste, mest elegante og øjenfrydende i mange år.